

תת"ע (ירושלים) 6387-10-16 - מדינת ישראל נ' אלפרד טייב מרק

תת"ע (ירושלים) 6387-10-16 - מדינת ישראל נ' אלפרד טייב מרקשלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 6387-10-16

מדינת ישראל

נגד

אלפרד טייב מרק

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[12.07.2017]

כבוד הסגן נשיא יהושע צימרמן

החלטה

לפני בקשה לביטול כתב האישום .

מבוא

1. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המהירות המותרת, בניגוד לתקנה

54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 .

2. כתב האישום כנגד הנאשם מבוסס על צילום רכבו של הנאשם.

טענות הצדדים

3. המבקש טוען כי יש להורות על ביטול האישום שכן המאשימה לא פעלה על פי הוראות סעיפים 239 א ו- 225 א

לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשכ"א - 1961, ולא נשלחה לנאשם הודעה על ביצוע העבירה בתוך ארבעה

חודשים ממועד ביצוע העבירה כנדרש.

4. לטענת המבקש כדי להתבסס על חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-

1974, על המאשימה להציג אישור רשות הדואר שיש בו ראייה מספקת לכך שאכן נשלחה לנאשם בדואר רשום

הודעה על ביצוע העבירה. לטענתו, אמנם בחומר הראיות קיים "אישור משלוח דבר דואר רשום" אך לאור הפסיקה

אין בכך בכדי להוות ראיה מספקת המעידה על מסירה שכוללת את שם המקבל, תאריך המסירה, שם הדואר המוסר

וכו'.

5. המבקש טוען כי עתה לאחר חלוף זמן כה רב הנאשם לא יכול להתחקות אחר הנהג בפועל.

6. המאשימה מתנגדת לבקשה וטוענת כי נשלחה למבקש הודעה בדבר ביצוע העבירה וזאת בתוך פרק הזמן הנדרש

בהתאם לחוק. לביסוס טענה זו הגישה המאשימה "אישור משלוח דבר דואר רשום" הנושא תאריך הדפסה 02.12.15

.

דיון

חובת ההודעה

7. כאמור לעיל עבירת התעבורה נשוא תיק זה מבוססת על צילום רכב.
8. אין חולק בדבר החובה לשלוח הודעה אודות ביצוע העבירה, ואין חולק כי המועד לצורך משלוח הודעה מוסדר בסעיפים 239א(ב) ו- 225א(א1) (1) לחוק סדר הדין הפלילי, והינו, במקרה שבפנינו, 4 חודשים.
9. כפי שצוין, ובצדק, הסנגור, מטרת המחוקק בקביעת מועדים אלו, בעבירות המבוססות על צילום רכב, הינה לשם מתן אפשרות לנאשם להתגונן באופן הראוי. "..... שכן לאחר תקופה ממושכת קשה לבעל הרכב לשחזר את האירועים או לאתר מי נהג ברכב בעת ביצוע העבירה" (הצעת חוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 37) (צילום רכב), התשס"ב - 2002, ה"ח 3165, 865).
- אופן המשלוח
10. תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת את נטל ההוכחה בדבר משלוח הודעה על ביצוע עבירה במועד, וקובעת חזקת מסירה, כדלקמן:
"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק....רואים את ההודעה על ביצוע העבירה,כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן. (ההדגשות שלי.י.צ)
11. מהאמור לעיל עולה כי על המאשימה לשלוח לנאשם ההודעה על ביצוע העבירה, "בדואר רשום" בתוך ארבעה חודשים מיום ביצוע העבירה.
12. היקף החובה המוטלת על המאשימה מתואר בדברי בית המשפט העליון בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 04.09.07) - "התקנה איננה דורשת בחינה מדוקדקת מה עלה בגורל המשלוח ודי כי חלפו 15 ימים מיום יציאתו למען הנכון בדואר רשום וכי המערער לא הרים את הנטל להראות כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. משקמה החזקה, יכול המערער לנסות ולסתור אותה בהליך העיקרי ". משכך השאלה הדרושה להכרעה היא האם הוכח כי המאשימה שלחה את ההודעה בדבר העבירה כנדרש.
13. במקרה דנן, מעיון במסמכים שצורפו על ידי המאשימה עולה כי אין בידי המאשימה אישור מסירה אלא היא נסמכת על אישור הנושא כותרת "אשור משלוח דבר דואר רשום" שמתחתיה רשום "דבר הדואר שפרטיו רשומים להלן נתקבל למשלוח בדואר רשום" וזאת כראיה לכך שהודעה בדבר העבירה נשלחה לנאשם. האם יש באישור זה ראיה מספקת להחלת חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי. לדידי התשובה לכך שלילית.
14. מאישור זה ניתן ללמוד כי דבר הדואר "נתקבל למשלוח בדואר רשום". אמנם האישור כולל את שמו של הנאשם, מענו, מספר הדו"ח ומספר הדואר הרשום, ואולם אין באישור אמירה ברורה כי דבר הדואר נשלח אלא התייחסות לכך שדבר הדואר נתקבל למשלוח, וברי כי אין מדובר באותה פעולה. דבר דואר יכול להתקבל בסניף הדואר ואולם לא לצאת את הסניף למשלוח לתעודתו. המחוקק פטר את המאשימה מהחובה המקובלת לספק את הראיה כי דבר הדואר הגיע לידי הנאשם או למענו - קרי " אישור מסירה", המחוקק הסתפק בהטלת חובה "צנועה" בהרבה, ואולם המעט שיש לדרוש הוא כי חובה זו תבוצע במלואה, וכי יהיה בפני בית המשפט מסמך המעיד כי דבר הדואר יצא את סניף הדואר למשלוח. לא לשווא ציין בית המשפט העליון בע"פ 6920/07 בענין חסון דלעיל " מיום יציאתו למען הנכון בדואר רשום".
15. בנוסף לכל האמור יש לציין כי האישור בתיק זה הודפס ביום 02.12.15, ואף אם דבר הדואר נשלח לבסוף לתעודתו לא ניתן לדעת מהו המועד בו אותו דבר דואר נשלח לנמען ולא ברור על מה התבססה ב"כ המאשימה כאשר ציינה בתגובתה כי ההודעה נשלחה ביום 04.12.15 קרי; יומיים לאחר מועד הדפסת האישור.
16. יטען הטוען כי להבדיל מהאמור בגוף האישור שם מצוין "נתקבל למשלוח", כותרת האישור הינה "אשור משלוח דבר דואר רשום" דהיינו "משלוח" ולא רק "נתקבל למשלוח". אמנם אין המדובר בטענה מופרכת לחלוטין ואולם לכל הפחות קיימת סתירה בין כותרת האישור ותוכנו וכבר עמד על כך בית המשפט המחוזי בתל אביב, בעפ"ת 49266-03-11 ארקדי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 09.06.11) באמרו: "..... ובנוסף כאמור הכותרת הראשית של המסמך סותרת את האמור על פניה את האמור בכותרת המשנה לא ברור אם האישור על משלוח דבר רשום או אישור על כך שדבר הדואר נתקבל למשלוח".
- בנסיבות אלו, וככל שקיימת סתירה בין כותרת המסמך לתוכנו, על המאשימה מוטלת החובה להציג אישורים מהדואר המבהירים ומוכיחים כי אכן דבר הדואר נשלח ליעדו ומהו מועד המשלוח.
- לנוכח האמור ובהעדר האישורים האמורים אני מקבל את הבקשה ומורה על ביטול כתב האישום.
- מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.
- המועד הקבוע לדין מבוטל.
- ניתנה היום, י"ח תמוז תשע"ז, 12 יולי 2017, בהעדר הצדדים.